

[Aksel Jensen.]

Jeg vil gerne overfor en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Pitzner, der ønskede Rekonstruktion, sige, at vi naturligvis er villige til at forhandle om de forskellige Ting, der kommer frem, men jeg maa henlede Opmærksomheden paa de Betænkeligheder, der er fremsat af Tomandsudvalget. Selv om meget kan tale for en Rekonstruktion af Banken, er der i den Udvalgsbetænkning, der foreligger, meget paa forskellige praktiske Vanskeligheder, men baade dette og mange andre Ting kan nærmere undersøges og overvejes i et Udvalg. Jeg skal slutte disse faa Bemærkninger med at udtale Ønsket om, at vi trods den Kritik, der er rejst, alligevel maa naa til en endelig Løsning, en Løsning, der kan betyde en endelig Afgørelse af Landmandsbankens fremtidige Forhold, og som kan føre til det mindst mulige Tab for Staten, for Samfundet, en Afgørelse, som gaar i Retning af, at vi faar en ny privat Bank, der kan være til Støtte for dansk Erhvervsliv i det hele taget.

Stauning: Venstres ærede Ordfører (Aksel Jensen) havde nu, efter hvad han for nylig udtalte, opdaget, at der var rejst en Del Kritik imod det foreliggende Lovforslag, og det er i alt Fald godt, at han har opdaget det. I Gaar havde det ærede Medlem opdaget, at det var et særlig klart og godt Forslag. Han vil maaske af den ikke helt ringe Kritik, som har været rejst, have faaet en Fornemmelse af, at han ikke har været dybtgaaende nok i sine Undersøgelser.

De Bemærkninger, den ærede Ordfører fremsatte, var for den største Dels Vedkommende uden egentlig Betydning for Sagen, men jeg skal dog knytte en Bemærkning til en enkelt. Det ærede Medlem sagde, at jeg i Gaar havde fremhævet, at Banken kunde indtjene store Beløb; det var, sagde det ærede Medlem, ikke rigtigt eller i hvert Fald tvivlsomt, for Underskuddet var hidtil vokset fra Aar til Aar. Det er, hvis det ærede Medlem tænker paa Driftsunderskud, ikke rigtigt med Undtagelse af, hvad der gælder for det sidste Aar. At Underskuddet ved Statusopgørelsen er vokset nogle Gange, kan ikke bestrides; naar man den ene Gang efter den anden laver Opgørelser og bestreber sig for at skrive saa meget som muligt ned paa Værdierne, som man nu har gjort det i sidste Omgang, saa kan den Ting meget let fremkomme. Hvis det Folketingsudvalg, som eventuelt nedsættes, giver sig til at fremskaffe nye Undersøgelser med det sam-

me Formaal at komme endnu mere paa den sikre Side, kan Underskuddet saamaend godt forøges i de kommende Dage fra de nuværende 170 Millioner til 200 Mill. Kr. Men Driftsunderskud, det, jeg har talt om, har der ikke været, dog med Undtagelse af sidste Aar; Banken har tværtimod, til Trods for at den savnede Penge i flere Aar, haft betydeligt Overskud. Og den Omstændighed, at Banken har savnet 130 Mill. Kr. i sin Kasse foruden at savne en Aktiekapital, maa naturligvis gøre, at denne Bank ikke kan indtjene, hvad man skal tjene paa Udlaan af et saadant Beløb. Det er jo ogsaa fremhævet af Bankraadet for nogle Dage siden i offentlige Meddelelser, at Staten, ved at undlade at betale disse ca. 130 Mill. Kr., i de sidste Aar har indvundet 6½ Mill. Kr. om Aaret som Rentebesparelse. Altsaa kunde Landmandsbanken have indvundet disse Beløb, hvis den havde haft denne Dækning, den før eller senere har Krav paa.

Dernæst sagde det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, at den eneste Indsats, som den socialdemokratiske Regering havde ydet, var, at vi havde forandret Tallet 1928 til 1933. Ja, det var nu 1932, men det skal ikke skille os, vi foreslog jo ganske vist 1933. Hvis det ærede Medlem mener, at denne Indsats var ringe, saa tager han fejl. Det ærede Medlem burde læse Rigsdagsforhandlingerne fra den Gang, burde undersøge, hvordan Venstre tog paa Sagen den Gang. Saa vilde det ærede Medlem forstaa, at det var ikke nogen ringe Indsats, der her blev gjort, men en ganske betydelig og nødvendig Indsats, en overmaade nødvendig Indsats, som utvivlsomt friede baade Banken og Staten for mange Millioner Kroners Tab. Hvis den Opgørelse, der den Gang var Tale om, den nye, nøgterne Opgørelse, som var foretaget, hvis den var blevet forelagt, uden at man havde søgt i nogen Maade at berolige Befolkningen, saa vilde Banken paa det Tidspunkt, da der kun var saa kort Tid til Statsgarantiens Bortfald, være blevet slaaet ihjel. Dette afværge, og det er slet ikke saa lidt. Vi viste derigennem, at vi havde det nødvendige Mod til at foreslaa, hvad der var nødvendigt, at vi ønskede Ro om Bankens Virksomhed, at vi ønskede den nødvendige Undersøgelse foretaget, den nødvendige Tid til Planlægning af den Ordning, der skulde komme, og Tid til at tilrettelægge en forsvarlig Afvikling. Og hvis ikke Valget i 1926 var gaaet os imod, saa skulde der ogsaa nok være kommet Forslag til en forsvarlig Afvikling, forsvarligere end det, der nu foreligger.